

ПРИЗИВ

студентско-ученически бюлетин, година IV, бр.4 (16), октомври 2011 г.

издава: Студентско-ученическо движение „Призив за образование”

НЯМА

българи и цигани,

ИМА

добри и лоши хора.

**Мисленето води до решение
на проблемите Ви.**

Съдържание: Безразличието не ни подхожда: за или против (2) По въпроса за студентските такси (4) Конфликтът в Катунца не е етнически! (6) Продължаваме до единствения справедлив край (8) Вицове (11) Все заповеди и все строги (12)

БЕЗРАЗЛИЧИЕТО НЕ НИ ПОДХОЖДА: ЗА ИЛИ ПРОТИВ

Започва поредната учебна година и ние пак сме тук – все същите идеи, все същата битка. Може би някои студенти са чували за нас – „Митинг.ком“, „оней комунисти“. Известни сме също така като българската диаспора на „Хамас“. Не? Ами тогава да ви разкажа кои сме и за кво се борим.

Ние сме група студенти, които въпреки всичко вярваме в необходимостта от достъпно, безплатно и качествено образование. Не само вярваме в това, но и знаем как да се постигне. Необходимо е само едно единствено условие – много студенти да го искат заедно.

Започнахме да се занимаваме с това в далечната 2007 година, когато за пореден път се правеше опит да са въведат поправки в ЗВО с цел приватизация на образованието. Тогава имаше 30-ина недоволни студента, които направиха опит да се организират, но това не продължи дълго. С изключение на нашата група.

Ние сме нещо като капката, която все удря огромната гранитна скала, докато не я разломи, а после остави от нея само камъчета.

Така през годините много и различни хора се опитваха да ни

смачат по различни начини, но, верни на своето постоянство, ние само се затвърдихме и укрепнахме.

Така се получава, че големите признания идват чрез нападите – колкото по-силни ставахме и колкото по-точно целехме, толкова по-сериозни бяха опитите за спъването ни.

Първото голямо признание дойде когато представители на ръководството започнаха да съветват студентите да не се замесват с нас. И оттогава все признания ваят.

Някои смятат, че сме на заплащане към някоя партия, иначе защо ли бихме си давали толкова зор. Други пък просто мислят, че не ни достигат умствени възможности, за да схванем, че няма файда от дейността ни.

Истината е, че просто страдаме от особена форма на шизофрения, при която болният е убеден,

че хората трябва да имат достъп до образование. Ако сред студентите се намират такива, страдащи от същото заболяване, ще се радваме да се присъединят към нас.

10 причини за и против включването в Призив

Напоследък нещо стана много модерно да се дебатира. Та къде-то модата – там и ние. Но понеже често ни обвиняват, че не търпим чуждо мнение, ще се опитаем да оправдаем това клише, като окупираме и двете страни на дебата. Така която и страна да надделее в аргументите, все ние сме прави.

Против

1. Не обичаш да те обиждат безпричинно
2. Влязъл си да учиш вишу, щото мама каза, че ти трябва диплома, за да те вземат във фирмата на тате
3. Не знаеш името на специалността си, но пък не ти и трябва, така и така ще завършиш
4. Убеден си, че трябва да се плаща образованието и то скъпо, за да е качествено
5. Същевременно, за да поддържаш качеството, буташ рушвети по изпити
6. За да обясниш значението на думата „права“, ти трябва тълковен речник
7. Смяташ, че всички са мрънкала и се занимават с активизъм, щото ги мързи да си вършат работата
8. Възхищаваш се на адми-

нистрацията в университета и се молиш да се намери едно топло местенце и за теб

9. На заплата си към административията и част от задълженията ти включват да обясняваш колко са зле тея от Призив

10. Ти си гъвкав амбициозен млад човек (с други думи: ти си безпринципно мекотело с амбиции да стане лъв)

За

1. Не обичаш да те унижават
2. Ти си откачалка
3. Приятелите ти те определят като скандалджията в компанията
4. Имаш някакви ретроградни схващания за морал, честност, достойнство и прочие безсмислени неща
5. Ти си тъп идеалист и често ти го казват
6. Пука ти какво става с другите хора
7. Обичаш това, което учиш и въпреки всички гадости искаш да спомогнеш за тези след теб да е по-добре
8. Вярваш, че от образованието има смисъл
9. Според теб да отстояваш правата си не е загуба на време
10. Искаш един ден образованието да има стойност и извън параметрите на заплата

Аржентинасо

По въпроса за студентските такси

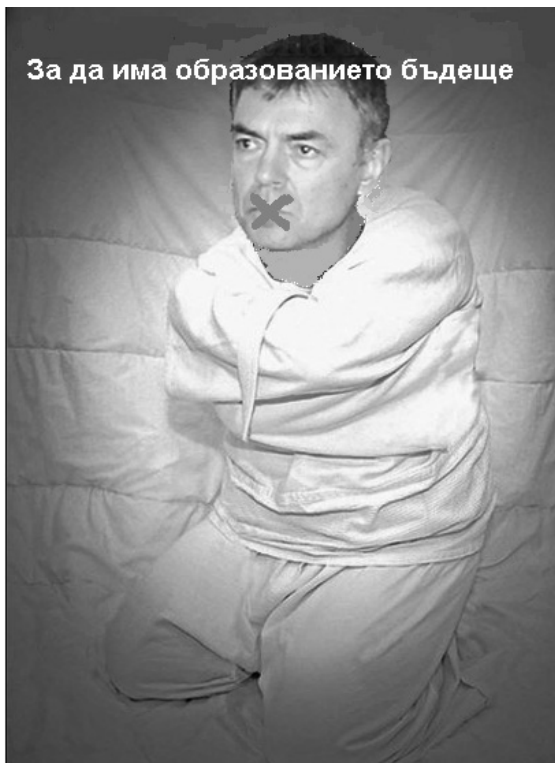
Въпросът с таксите за следване не е нов, но става все по-актуален, защото таксите биват покачвани всяка година в Софийския университет с 30 до 100 лв. Единствено не бяха пипнати през 2010 г. и причината е в протестите и студентските вълнения срещу намаляването на държавната субсидия за университета. Та властимащите решиха, че ще им дойде нанаягорно, ако дадат още един повод за критики и несъгласие с провежданата политика. Поради това проявиха „отговорност“ и като се показваха безкомпромисни към нуждата от пари за Алма матер, пощадиха поне временно студентите. Още едно доказателство за това, че когато си търсим правата с протести и възражения, даже когато не е право по нашата си тема, щат не щат ни чуват и се вслушват в гласа народен.

Защо студентските такси са нашата тема №1? Не малко мои колеги си казват: „Родното образование е с ниско качество и за да се подобри то, нужни са повече средства, затова и по-високи такси = по-добро образование“. Други вдигат рамене и знаят, че

повишаването на парите, които взимат от нас, не е правилно, но са убедени, че нищо не може да се направи, за да ги спрем. Според мен и едните, и другите грешат.

Връзката с качеството е точно обратна на горните мисли. За четирите години бакалавър съм плащал все повече и повече, а нивото не просто не задобря, ами направо втаса, така че и полагащото се по учебен план – като учебните практики например – даже не получихме накрая. Да не говоря, че мои колеги отпаднаха от уни-

За да има образованието бъдеще

верситета, само защото не им достигнаха пари за семестриалната такса. И тези студенти бяха, като по правило от ученолюбивите и бачкащите на постоянна работа. И уволняват ги, нали е яка криза – няма доходи – няма такси, оп, няма и университет тогава. За какво качество си говорим? Не смятам, че съм станал по-добър висшист в тяхно отсъствие, опередено. Още не съм свикнал с репликата: „Ти имаш ли съвест? – Не, имам диплома!“ , смятам че тоя лаф ще излезе от мода.

Тук отбелязвам само още два момента, които правят моето отношение към таксите и постоянното им напомпване направо твърдо “НЕ“. Когато вдигат таксите никога никого не питат за това дали има съгласни, много съм озадачен. Как не се позаинтересоваха милите ни министри и ректори от това какво отражение има тази промяна върху отделния студент, дали е справедливо и редно в условията на ниски и все по-стесняващи се доходи да искаш пари отгоре. Всички знаем – безработицата сред тези, дето сме до 25 години, е най-висока, издръжката расте за каквото се сетим, а все по-рядко се сещаме да си купим нова книга или да попътуваме нанякъде, нали? Не, това са непосилни неща за продължените ни джобове. Дънят се като ни казват, че има демокрация в университета. А това не е ли качество – да зависи от нас, да си кажем мнението, несъгласията, предложенията? Така че, въпросът за таксите е и въпрос за учас-

тието в университета, въпрос за демокрация, от тази дето ние трябва да си кажем първо мнението, а после да се мисли какви решения да се взимат и то по възможност „не за наша сметка“.

Има и друго. Държавата казва на университета: „Няма пари, действайте“. Държавата (правителствата) казва на студентите: „Нямате пари, ама банките имат и ще ви дадат на кредит“. Това ми е „любимата“ част. Та нали същата държава не даде миналата година няколко десетки милиона лева на университетите, а даде 40 млн. лева Българска народна банка да е гарант по вземаните кредити, които частните (търговски) банки ще отпускат като студентски. Какво означава това – частните банки дето ги има на всеки ъгъл в твоя квартал ще ти дадат пари на заем, за да спечелят от това, а държавата дето уж няма пари за образование, ще ги обезщети в случай, че студентът не успее да върне заема. На това му се вика с чужда пита помен да правиш. Тя питата си е наша, ама трябва пак да ги подсетим с някой протест, че иначе ни пишат по-безгласни и от мъртвите. Нещо повече. Игнатов – така се казва образователният министър – недоволства преди седмица само, колко малко кредити взимали студентите и, за да насърчи нещата, съобщи, че държавата ще удвои на 80 млн. лева гаранцията. Тоест, очаква да се редим всички на опашки за кредити. Е, знае си интереса той. Ако продължава да ни вдига таксите, върно повече колеги ще

ходят да просят от банките. Един миг невнимание и после цял живот теглене.

Дотегна ми да ви отегчавам с гадняри. Затова само завършвам със следното. Таксите за следване са общостудентски въпрос. Ако бюджета на СУ е общоуниверситетски въпрос, то таксите са си изцяло наша, студентска тема. И трябва да си я разрешим сами. Не всеки сам за себе си, а всички заедно и обединени – в полза на общодостъпно, демократично и качествено следване. Ако го искаме силно (да не ни прецакат пак) и знаем как, ще го постиг-

нем. Рано или късно. Рано е преди да се наредим за поредното плащане в паричния салон, а късно е, когато зад теб на опашката вече никой не е останал. Вива!

Смутителен разговор между двама студенти:

– Кой беше този Игатов?
Казват, че бил беден министър.

– Не знам, ама извадихме с него късата клечка. За да забогатее един, е нужно да обеднеят мнозина.

Сашио

Конфликтът в Катунца не е етнически!

Всяка спекулация с етническият мир е абсолютна политическа провокация и пагубна за бъдещето на страната ни. Не са ни

виновни никакви роми. Виновен е двойният стандарт бедни-богати. Липсата на справедливост, корупцията, но и бедността като среда. Виновно е образованието с постоянно намаляващото му финансиране. Намаляване във финансирането на специалности като история, философия, етнология, културология, бълг. филология... Ориентиране към „пазара“. Приоритетно финансиране за „пазарни“ специалности – икономика, право, счетоводство, публична администрация.

Поставяме парите над и в основата на всичко, дори във взаимоотношенията помежду ни. С пари се купува всичко – едва ли някой ще оспори това. Бъдат ли подменени ценностите с пари, изчезва човечност-

та. А ние, уважаеми читатели, с всеки ден ставаме все повече не-човеци. Позволяваме на разни неонацистчета/футболни фенове да унищожават и убиват наред. Позволяваме им да нарочват малцинство за всичките си лични проблеми и да го преследват. Противно на всякакви закони и морални принципи.

Спомняте ли си думите на Мартин Нимюлер (Martin Niemöller):

Когато нацистите дойдоха за комунистите,

Аз мълчах;

Не бях комунист.

Когато затвориха социалдемократите,

Аз мълчах;

Не бях социалдемократ.

Когато дойдоха за профсъюзите,

Аз мълчах.

Не членувах в профсъюз.

Когато дойдоха за евреите,

Аз мълчах.

Не бях евреин.

Когато дойдоха за мен

– вече нямаше кой да говори.

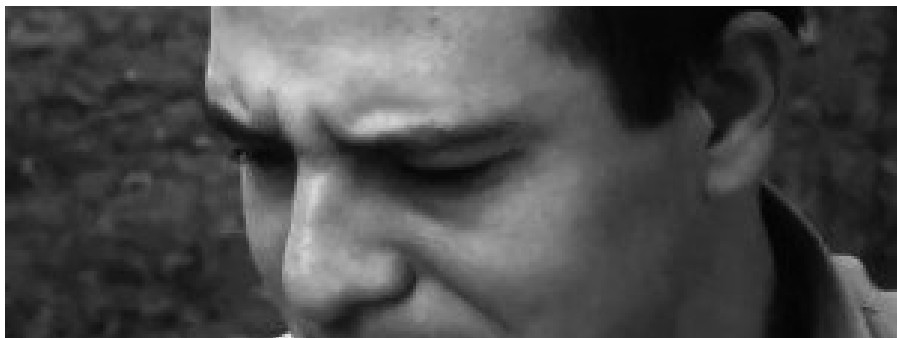
Нали знаете кои са след циганите? Турците. Следват евреите, после комунистите, гейовете... а после? И докога? Докога няма да разсъждаваме над случващото се, докога ще си затваряме очите? Докога ще предпочитаме удобната телевизионна „истина“, вместо да търсим истинския проблем.

Не, конфликтът не е етнически. Конфликтът е заради това, че човекът с пари си купува комфорт – съдебен и полицейски. Позволява си да прави каквото иска, защото никой не смее да му потърси отговорност. Позволява си дори да убива. Без никакво значение дали този богаташ е с тъмна или светла кожа, и от кой етнос е. Всичко останало са политически изборни игри и сбирщина млади нацисти.

Чудя се дали ще осъзнаем пагубността на мълчанието си, преди да изгубим и последния глас в своя защита?

Г. Иванов

Продължаваме до единствения справедлив край

През месец август тази година наш приятел заедно с болната си майка беше заплашен да остане на улицата. Той се казва Александър Стойков. Сашо живее с майка си на общинско жилище от 2006 г. Проблемите му започват когато майка му се разболява, а малко по-късно той остава без работа. Сметките започват да се трупат, а Сашо няма пари дори за храна. Това може би звучи като измислена история за някои, но тя се случи и продължава да се случва. Един млад 23 годишен художник, работещ от ученическите си години каквото намери, изпадна в толкова тежко положение, че приятелите му събрахме пари за храна, сметки и лекарства цяла зима. Въпреки това Сашо не се отчайваше – продължи да търси работа и да се хваща където падне независимо от тежките условия на труд. Но, нали е криза, така и не си намери добре платена работа. Всеки път, когато вземеше

пари, погасяваше по някоя сметка. От община “Слатина“ обаче решиха, че това не е достатъчно и издадоха заповед за напускане на жилището. Сашо заедно със своите приятели успя да погаси по-голямата част от сметките, като дори предплати наема, но въпреки това на 27.07.2011 г. той получи нова заповед за освобождаване на жилището с 10-дневен срок за изпълнение. Тогава неговите приятели решихме да се борим за правото му на достоен живот.

Тука има, тука нема

Сутринта в 9 часа на 10 август Сашо и неговите приятели се събрахме пред община „Слатина“ за да поискаме от кмета А.Апостолова и общината да ни изслуша и да отмени своята заповед за принудителното му извеждане от жилището. В присъствието на журналисти се срещнахме с властите – районния кмет, замест-

ник-кмета и техен юрист-консулт.

Ние предоставихме и запознахме присъстващите с всички документи, които доказват, че действителните задължения към момента на заповедта (27 юли 2011 г.) са съвсем други и са изплащани със забавяне не по-голямо от 3 последователни месеца. От 2 август всичко е изплатено. Кметът и подчинените й обаче продължаваха да поддържат трите мотива – неплатени сметки към „Топлофикация“, Софийска вода и към общината (за наеми). Документите на Сашо удостоверяват черно на бяло, че: 7 дни преди заповедта на „Слатина“, „Топлофикация“ започва дело за раздутата си сума за топла вода (част от която 1260 лв. за 4 месеца без парно!). Решението на съда тепърва предстои, дотогава няма доказани дължими плащания; неговият въпрос със Софийска вода е решен още преди 3 месеца със споразумение за разсрочено плащане, което се изпълнява изрядно – показана се квитанция от платени сметки; невнесените към общината наеми до 2 август са само два и са платени 5 дни след заповедта, като са предплатени месеците август-септември 2011 г.

Какво изадиха в замяна общинските власти, за да докажат правотата си? Документи? Не, те не показаха никакви документи, за да убедят нас и всички присъствали, че имат основание да пъдят един млад човек. За „Топлофикация“ – не знаели, че има дело, не ги били уведомили. Казаха ни – не сме длъжни да знаем

и да ни бяхте казали. Сякаш някой е искал такава информация от него, сякаш Сашо е знаел, че ще издават поредната, ТРЕТА за година и половина заповед за гонене; за Софийска вода ги питахме откъде знаят, че не си спазва плащанията. Отговорът е: „Те ни казаха“. Добре, дайте документ да видим. Отговор: „Нямаме какво да ви покажем“ (!); накрая се разкриха и за наемите – просто ни отказаха всякаква разпечатка на платежните, които те имат за получените от Сашо суми. А ние им давахме в замяна банкови извлечения по посочената от общината сметка, с всички преводи за 2010 и 2011 години. Разходите са покрити и надхвърлени. Явно тези приходи за кмета не са достатъчно убедителни.

Излагания. Нали е институция, а няма и (или) укрива от потърпевшия собствената си информация. Сигурно е била на папката пред тях, но явно Сашо не заслужава това внимание. Никаква милост. Ако сме грешили или извършили нередност, защо да си казваме.

Чухме обиди и покана да напуснем България. Г-жа Апостолова не пропусна да удостовери Сашо и присъстващите с неуважителни и обидни изказвания. Той, нашият приятел бил „семеино обременен“ с неплащането на сметки; за нея мнението на отделния човек „няма значение“; общинските жилища не се дават на хора в тежко социално положение; били сме по партийно поръчение при тях, някой ни е пратил да ги

тормозим и сме приятели на Сашо само поради това (!); да сме си намерили държава без закони, тя и от общината искат да ни покажат, че са безкомпромисни и това ще се види най-добре като остане той на улицата. Един от приятелите на Сашо даже беше поканен с настойчив плам да напусне... собствената ни държава. Да се махне от неговата и моя родина – това му пожела кмета на „Слатина“ Антоанета Апостолова. Поклон пред самата арогантност, запознайте се с „тука има, тука няма“.

Казаха ни, че ще се съобразяват единствено с решението на Административния съд, пред който Александър е обжалвал заповедта им. Няма човешка страна, няма да си отменят сами решението. Напомнихме им, че имат това право (след като съдът се произнесе). Не, да се стяга за улицата. Дадоха едно единствено обещание и то е: да не го гонят на посочената в заповедта дата, ако съдът не се е произнесъл дотогава. И до днес не се е произнесъл.

Ние, приятелите му поставихме двете си очаквания от тях. Да спрат да го гонят и да махнат заповедта. И да подновят договора си с него за ползването на жили-

щето. Договор, който той е имал до януари 2010 година. Преди да решат да го гонят толкова пъти и толкова настойчиво.

Не е възможно да не ви чуят

(БТА, 13.00-14.00 часа, пресконференция по случая на Александър Стойков)

БТА оказа своето съдействие и предостави възможност за повече гласност и яснота по случая. На пресконференцията самият Сашо говори повече за своето житейско положение и грозната заплаха, пред която го поставят общинските власти. Подкрепиха го с думите си още приятели. Дошлите на пресконференцията журналисти научиха нова информация и видяха документите в негова защита. Благодарение на техните усилия, също така, повече хора ще научат за случващото се. Те изказаха своята подкрепа – Не е възможно да не ви чуят!

Продължаваме до единствения справедлив край

Поведението на общинските власти беше твърде арогантно и безчовечно, за да повярваме на обещанието, че няма да изхърлят Сашо на уречената дата. Затова се събрахме 15-20 човека – негови приятели и трогнати от съдбата му непознати хора, пред дома му, за да попречим на насилственото му изнасяне. С нас дойдоха и медиите – много журналисти изразиха съпричастност към съд-

бата на нашия приятел и майка му и спомогнаха за разпространяване на информация за случая. Властта не посмя да предприеме действия – може би ги стреснаха събралите се млади хора, готови да препречат с тела пътя на всеки, който реши насила да изкара Сашо на улицата. Може би пък се стреснаха от големия медиен отзвук. Резултатът обаче е налице – организирахме се, отстоявахме позициите си и Сашо и майка му все още живеят в това жилище. Решение на съда все още няма, тъй като общината бави поискани по делото документи.

Независимо от изхода на делото обаче, ние няма да оставим нашия приятел да се бори сам, а ще продължим да го подкрепяме в неравната битка с местната власт. Събитията от 11 август показваха, че когато хората са готови да се борят докрай, те са непобедими. Надяваме се тази история от истинския живот да послужи за пример какво означава приятелство и взаимопомощ и колко много може да се постигне когато не си сам.

Сашо, ние сме с теб!

„Призив“

Вицове

Един студент се оплаква на управителя:

– Абе човеко в стаята ми има плъхове и мишки!

– Е не е възможно! Стаята се чисти всеки ден!

– Ела да проверим тогава.

Отиват те двамата и влизат в стаята. В единия ъгъл имало 2 плъха, в другия 2 мишки, а в средата на стаята се мятал един шаран. Управителят:

– Добре де. За мишките и плъховете си прав. Обаче тоя шаран какво прави тука?

– Ааа, за влагата още нищо не съм казал!

В студентско общежитие седят двама гладни студенти и пушат цигари, за да притъпят чувството на глад. Единият започва да души с нос:

– Ммммм, колко вкусно замириса... Мисля, че на шишчета!

– Тъпак, я махни тая муха от цигарата...

Двама студенти си говорят и единият пита:

– Абе приятел, я кажи как да се отърва от тия хлебарки бе, пробвах с отрова, с къщички, с чехли ги бих – все нови и нови, няма край, ще се побъркам.

– А ти с тебешири пробва ли?

– Как така с тебешири, те убиват ли ги?

– Ами не, ама поне си рисуват кротичко в ъгъла.

Студент в стола:

– За мен два кренвирша, ако обичате!

Глас отзад:

– Я па тоя баровец!

Студентът допълва:
– И осем вилници.

Табелка в студентски стол:
„Уважаеми студенти!

Молим ви да не хвърляте кюфтета по пода! Вече три кучета се отровиха.“

Три мухи се срещат. Едната била много дебела, другата средна, а последната само по скелет.

Започнали да си споделят:

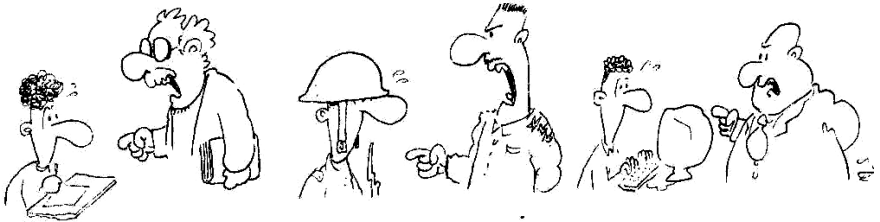
– Аз – казала дебелата – живея в луксозен ресторант. Щом

видя някоя вкусна супа, събирам крилата и падам вътре в нея. Клиентът ме вижда и вдига скандал, след което му носят нова супа, а аз ям до насита.

– Аз – казала среднодебелата муха – живея в работнически стол. Като видя супата падам в нея, а работника ме загребва с лъжицата и ме изхвърля с малко супа.

– Ох – проплакала третата муха – аз живея в студентски стол. Като видя супата, падам вътре, а студента се провиква: "Ура, мръвка" и като ме засмуче...

Все заповеди и все строги

Колеги, включете се със свой материал, позиция, мнение! Нека „Призив“ стане глас, медия, трибуна на все повече учащи се!

Пишете на адрес:
priziv.org@gmail.com

